

Otázkou, zda, po případě v jakém rozsahu jest na straně žalovaného dána nedbalost, se soud v tomto sporu dále nezabýval, neboť se v tomto sporu jedná jen o plnění smlouvy, tedy o plné zadostiučinění, které předpokládá kvalifikovanou nedbalost, tedy nápadnou nedbalost, jež u žalovaného nebyla prokázána.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

### D ů v o d y :

Odvolací soud stejně jako první soud zabýval se pouze otázkou, zda žalovaný jednal ze zlého úmyslu nebo z nápadné nedbalosti, což by žalobkyně, požadující plné zadostiučinění dle § 1324 obč. zák., musila prokázati. Ježto pak dle názoru nižších soudů důkaz ten se nezdařil, byla žaloba zamítnuta, aniž by se soudy zabývaly otázkou, zda a pokud žalobkyni přísluší nárok na vlastní odškodnění. Byla-li požadována náhrada škody, byť i ve výši plného zadostiučinění, jest v tom obsažen i požadavek menší náhrady v případě, že prokázán bude jen menší stupeň zavinění. Soudy proto nebyly oprávněny zamítnouti žalobní žádost úplně z jediného důvodu, že nebyly prokázány ani zlý úmysl ani nápadná nedbalost. Než otázka tato v souzeném případě může zůstatí stranou, ježto zamítnutí žalobní žádosti bylo z jiného důvodu oprávněno. Nižší soudy správně posuzovaly ručení toho, kdo se neprávem vydával za zmocněnce jiného (*falsus procurator*), s hlediska předpisů o náhradě škody, ježto občanský zákoník nemá jinak ustanovení o ručení tom oproti třetí osobě. Z povahy takového nároku plyne, že přísluší toliko bezelstnému třetímu, jemuž nedostatek zmocnění při ujednání smlouvy ani nebyl znám, ani při obyčejné pozornosti nemohl býti nápadný. Bezelstnost třetího jest vyloučena již tehdy, když se třetí osoba ~~A~~ pomínutím pozornosti v obchodech obvyklé spokojila pouhým předstíráním plné moci stran toho, kdo smlouvu jménem jiného ujednal (srov. rozh. č. 12369 Sb. n. s.). Žalobkyně sama v dovolání připustila, že její zástupce T. napřed opětně vyjednával s otcem žalovaného Karlem H. o dodání stroje, že ten však koupí vždy odmítal z obavy, že by tím jeho podnik uznán byl povinným k úrazovému pojištění. Sama však připouští, že žalovaný přes to hned při prvním jednání s T. zakoupil stroj jménem svého otce bez jakékoliv výhrady. Z toho právem nižší soudy usoudily, že o nápadné nedbalosti lze mluvit na straně agenta T., jenž jednal se žalovaným, aniž by se zajímal o to, zda žalovaný jest oprávněn ujednati obchod bez oné podmínky, na kterou Karel H. dosud stále kladl důraz. Dovolatelka nejsouc bezelstnou, nemůže se na žalovaném jako na neoprávněném zmocněnci (*falsus procurator*) domáhati náhrady škody.

**Čís. 14861.**

Úpadce není oprávněn k rekursu proti usnesení konkursního komisaře týkajícímu se odhadu věcí patřících do konkursní podstaty.

(Rozh. ze dne 11. ledna 1936, R I 1338/35.)

Rekursní soud odmítl rekurs úpadcův do rozhodnutí konkursního komisaře týkající se odhadu věcí patřících do konkursní podstaty proto, že úpadci do tohoto rozhodnutí právo ke stížnosti nepřísluší.

Nejvyšší soud odmítl rekurs.

### Důvody:

V rozhodnutí čís. 9925 Sb. n. s., na něž stěžovatel poukazuje, nebylo vysloveno, že úpadci nepřísluší oprávnění k rekursu pouze ve zpeněžovacím řízení konaném podle § 119 konk. ř., nýbrž bylo tam všeobecně řečeno, že úpadce pozbývá práva volného nakládání s konkursní podstatou a že toto obmezení úpadce platí ve zpeněžovacím řízení i tehdy, když je provádí exekuční soud. V souzeném případě šlo o usnesení vydané v konkursním řízení konkursním komisařem, jež se týká odhadu věcí patřících do konkursní podstaty. Tímto jméním není úpadce oprávněn nakládati podle § 3 odst. 1 konk. ř. čís. 64/31 Sb. z. a n., což také značí, že úpadce není oprávněn k právnímu jednání, jímž se zasahuje nejen do zpeněžovacího řízení, nýbrž i do správy podstaty. Právními jednáními se rozumí nejen hmotněprávní jednání, nýbrž i formální jednání, tudíž také procesní úkony, k nimž patří i opravné prostředky. Nezáleží na tom, zda konkursní komisař nařídil odhad majetku konkursní podstaty proto, aby byla zjištěna konkursní podstata podle § 96 konk. řádu, anebo proto, aby zjednal podklad pro zpeněžovací řízení podle § 121 konk. ř. Neboť, i když platí v obou případech obdobně ustanovení exekučního řádu podle § 96 odstavec 3 a § 121 odstavec (2) konk. řádu, není tím stanovena výjimka z ustanovení § 3 odst. (1) konk. ř. a nemůže úpadce v tomto případě odvozovati své oprávnění k rekursu z toho, že mu konkursní řád v § 96 odstavec (1) druhá věta přímo vyhrazuje účastenství na konkursním řízení a že mu přiznává v § 96 odstavec (3) a § 121 odstavec (2) konk. ř. i účastenství podle obdoby exekučního řádu. Jest proto i tento rekurs nepřipustný.

### Čís. 14862.

K § 54 konk. ř.

Pod § 54 čís. 4 konk. ř. spadají jen pohledávky skutečně vzniklé; nestačí vznik pouhého právního důvodu, na základě kterého jest úpadce zavázán tento druh pohledávek vůbec platiti, nýbrž je třeba, by tu byly úkony a dodávky osob tam jmenovaných.

(Rozh. ze dne 11. ledna 1936, Rv I 2596/33.)

Žalující pojišťovna přihlásila ke konkursu o jmění zůstavitele Jana K-a pohledávku 2975 Kč 55 h za léčení a výživu syna zůstavitelova za dobu od 15. března 1930 do 2. října 1930, tvrdíc též, že se zůstavitel zavázal prohlášením ze dne 3. února 1930 nésti náklady spojené s pobytem jeho syna v ozdravovně. Prvý soud vyhověl žalobě na určení,